2011. december 9-én, szombaton a Jobbik Magyarországért Mozgalom helyi szervezetének meghívására Hegyeshalomba és Bécsbe látogatott Dr. Morvai Krisztina, a párt Európa parlamenti képviselője.

Hegyeshalom nagyközség vezetősége – politikai függetlenségre hivatkozva – korábban elzárkózott attól, hogy hasonló rendezvények esetén helyiséget biztosítson számunkra. Ezúttal azonban sikerült meggyőzni őket arról, hogy az előadás témája, „Magyarország és az EU viszonya" túlmutat a pártpolitikai dimenziókon, így a képviselőtestület megszavazta, hogy helyiséget kaphassunk. A bécsi magyar szervezetektől ezúttal sem számíthattunk segítségre, szégyenszemre ismételten germán testvéreinkhez kellett segítségért fordulnunk, ezúttal a szudétanémet bajtársak bocsátották rendelkezésünkre előadótermüket.) A meghitt légkörben zajló beszélgetések során a buzgó jogászasszony beszámolt brüsszeli és magyarországi munkájáról, melynek súlypontja a mezőgazdaság és élelmiszeripari nemzeti önrendelkezés elérésére irányuló küzdelem, valamint a magyar cigány együttélés problémáinak feltárása és megoldása.

Krisztina asszony először mezőgazdasági önrendelkezésünk újra kivívásának fontosságáról és feltételeiről beszélt. Kifejtette, hogy az ENSZ-okmányokban rég benne foglaltatnak az egészséges táplálkozáshoz való alapvető emberi jogok. Mivel az egészséges táplálék alatt nyilvánvalóan a helyi kis gazdaságok által megtermelt friss élelmet kell értenünk, biztosítani kell a nemzetek számára a termőföldjeik feletti önrendelkezést. Mivel az élelmiszerkereskedelem is a WTO hatáskörébe tartozik, a multinacionális vállalatok az élelmiszerek költséges és környezetszennyező kontinentális importját és exportját erőltetik a piacra, melynek során a hosszú ideig tartó szállítás miatt, a terményeket tartósítás céljából agyonvegyszerezik. (A génmanipulált, vagy hormonkezelt termékek egészségünkre káros hatásának elemzésére ezúttal sajnos nem volt idő bővebben kitérni.)

Már az elsikkasztott rendszerváltás során kezdődött meg, de Uniós tagságunk után különösen felgyorsuló ütemben folytatódott a magyar termőföldek zsebszerződésekkel történő idegen kézre juttatása, és az élelmiszeripari létesítmények elkótyavetyélése (cukor- és konzervgyáraink). Az új, külföldi tulajdonosok az üzemeket sorra bezárták, hiszen céljuk csupán az új piacok birtoklása volt. A termelő tevékenységet mégis folytató csekélyszámú külföldi tulajdonos, a magyarok helyett inkább az olcsóbb ukrán vagy román vendégmunkásokat alkalmazza. Az esetleges profitot természetesen kiviszik az országból. Egyre gyakrabban előforduló jelenség, hogy idegen nagytőkések hatalmas termőföldeket vásárolnak fel hazánkban, melyek után felveszik a termőterület után járó Uniós támogatást, miközben a földet hagyják parlagon heverni. A képviselőasszonynak sikerült kiharcolnia, hogy a jövőben legalább a kisgazdaságok is kaphassanak hasonló Uniós támogatást. A mezőgazdasági-élelmiszeripari

önrendelkezés feltétele a kistérségek önellátó helyi piacának biztosítása, valamint a – valuta-árfolyamingadozásoktól mentes – helyi pénz nyomása (Kékfrankos).

Dr. Morvai Krisztina ezután beszámolt a magyar-cigány együttélés elősegítése érdekében íródó helyzetfeltáró könyvének előkészületeiről, melynek során felkeresi a leginkább érintett településeket, és dokumentációt gyűjt a kényes, de egyre égetőbb probléma vizsgálatához. Megosztotta az érdeklődőkkel eddig szerzett tapasztalatait, melynek során elemezte az „érpataki modell" hatékonyságát is. Az ottani polgármester magát „bozótharcosnak" nevezi, aki más „bozótharcosokkal" (elszánt rendőrkapitány, valamint hasonszőrű gyámügyi előadó és jegyző) együtt rövid idő alatt mintatelepüléssé tette Érpatakot. Orosz Mihály Zoltán életveszélyes fenyegetések után sem rettenve vissza, kényszeríti a helyi cigányságot a jogkövető magatartásra. Akik nem hajlandók betartani a társadalmi együttélés legalapvetőbb normáit, azoktól elveszik gyermekeiket, s megvonják tőlük a segélyeket. A nem „építő", hanem „romboló" életformát folytató polgárok egyszerűen ultimátumot kapnak a polgármestertől: amennyiben egy hónapon belül nem takarítják el a szemetet, nem meszelik ki az épületet, nem telepítenek veteményeskertet, nem járatják iskolába naponta gyermekeiket, nem tartják folyamatosan az iskolával a kapcsolatot; a gyámhatóság nevelőszülőknek adja porontyaikat. A polgármestert először megfenyegették, hogy megölik, de ő így válaszolt: ha megöltök, utána azt csinálhattok, amit akartok. Ha azonban életben hagytok, akkor rá foglak kényszeríteni benneteket az együttélés szabályainak betartására. És az érpataki modell mesébe illő módon életképesnek bizonyult, a cigányság elkezdett alkalmazkodni, mivel kénytelen volt elfogadni a magyar őslakosság által diktált játékszabályokat.

A jogszabályok ugyanis világosan kimondják, hogy minden gyermeknek joga van az egészséges élethez, és a fejlődéséhez szükséges gondoskodáshoz. Dr. Morvai képviselőasszony tanulmánykörútja alkalmával állandóan rendszerint olyan élethelyzetekkel találkozott, amelyek hihetetlennek tűnhetnek azok számára, akik nem személyesen győződnek meg erről. (Ezért készítenek mindig dokumentumfilmet is a cigánycsaládoknál tett látogatásokról.) Megnézésüket kötelezővé kellene tenni a brüsszeli parlament liberális megmondó-emberei számára, akik állandóan rasszizmussal vádolják hazánkat, magyar-cigány konfliktusokkal kapcsolatos felszólalásaikban. De a bal-liberális média, és kisebbségi jogvédő holdudvara számára is tanulságos lehet e dokumentum anyag.

Morvai elmesélt például egy tipikus élethelyzetet, melyben a cigánycsalád nyílászárók nélküli, önmaga által lepusztított, túlzsúfolt romházban lakik, szükségét a házat körbevevő, iszonyatos bűzt árasztó szeméthalmok között végzi, a fagyos hidegben a gyerekek meztelenül rohangásznak fel-alá, s közben a – saját bevallása szerint TBC-s, segélyből élő, munkanélküli – családfő a házi-mozin gondtalanul filmeket nézeget. Közben egész nap bömböl az elviselhetetlen hangerejű zene, s az ürülékszagot időnként csak az égetett kábel maró szaga nyomja el. A cigánycsaládtól alig 15 m-re lakó magyarok már az idegösszeroppanás határán

állnak. A helyzet kitűnően példázza, hogy hazugság az a liberális maszlag, mely szerint ezen állapotok a cigánykultúra részei, valamint a mélyszegénység eredője. Van éppen elég segély, jut élelemre, sőt még házi mozira is, azonban hiányzik a jóakarat, illetve a külső rászorító kényszer. Dr. Morvai Krisztina a helyzetfeltárás után természetesen feljelentést tett kiskorúak veszélyeztetése miatt.

A jogászasszony elmondta, hogy nincs könnyű dolga, mikor az Európa Parlamentben érzékeltetni akarja Északkelet-Magyarország cigánybűnözés által sújtott településeinek helyzetét. A Nyugat-európai képviselők ugyanis el sem tudják képzelni, hogy egy Uniós tagállamban történő lopás esetén nem intézkedik azonnal határozottan és hatékonyan a helyi rendőrség. Sajnos a jelenlegi Fidesz-kormányzat roma stratégiája nem hajlandó még a problémák tudomásulvételére sem, nemhogy orvoslására. A magyarság által fizetett adómilliárdokból további zsíros segélyeket töltöget a korrupt cigányképviseleti szervek lyukas fenekű vödreibe, és a sorsát szükségből saját kezébe vevő polgárok láttán azonnal rasszizmusról óbégat.

Emlékezetes adventi estén, sokat tanulhattunk Dr. Morvai Krisztinától, akinek sikerült reményt oltani szívünkbe, hogy van értelme a további „bozótharcos” küzdelemnek, és a radikális nemzeti összefogásnak. Az éjszakába húzódó, meleg baráti beszélgetés során ismét gyümölcsöző kapcsolatok szövődtek a csonka hazai-, az emigráns-, és az elrabolt területekről menekült magyarok között. Jövő év húsvétja táján Szaniszló Ferenc testvérünket várjuk Bécsbe, a szebb jövő, és a magyar feltámadás reményében.

Tarnóczy Szabolcs